

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre . . 2 . 50 Egy szám ára 12 kr.

Különböztetési díj az év folyamán minden hónap elején
lehet.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASARNAP

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábon petit sor 5 kr., többszöri vagy terje-
delmes hirdetéseknek árcsökkentés adatik.

SZERKESZTŐ LAKIK: III. TIZED, BUDAI-UTCA, 189. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-UTCA, 186. SZ.

Bélyegdíj minden bejelentésért 30 kr.

Az egyéves önkéntesek.

Az országgyűlés új ülészaka elé terjesztett, s részben már tárgyalás alá is vett törvényjavaslatok közt két-székülvil egyik legfontosabb és legtöbb horderővel bír az, mely a véderő törvény módosítása tárgyában alkotott, s mely első megjelenése után azonnal élénk érdeklődést és eszmecserét keltett úgy a sajtó terén, mint bizottságokban; utóbb pedig a magyarországi felsőbb tanulóifjúság tömeges fellépését és állásfoglalását vonta maga után a javaslat azon intézkedése ellenében, mely az egy évi önkéntes katonai szolgálat szigorítását, s a tiszti-vizsga letételének föltétlen oktroyalását czéllozza és foglalja magában.

Hogy a némileg elavult, s a külpolitikai viszonyok befolyása által túlszárnyalt véderőtörvény módosítására s több iránybani javítására szükség van; azt mindenki könnyen beláthatja, s készséggel elismerjük, hogy a javaslat a véderő fejlesztését nagyban előmozdítja, és sok czélszerű intézkedést tartalmaz. De az egy éves önkéntesekre vonatkozó újításait és szigorúbb intézkedéseit sem igazságosnak, sem célravezetőnek nem tartjuk; s épen azért a többiek mellőzésével erre vonatkozó nézeteinket és érveinket szándékozzunk az alábbiakban röviden kifejteni.

A sajtó terén és bizottsági tárgyalásokban történt felszólalások eddigelő főként a nyelvkérdést tekintették olyanok, melynek megoldásáért a javaslat szigorúbb intézkedéseinek a gyakorlatban leendő enyhébb alkalmazását várják és reménylik. A tiszti-vizsga letételének ugyanis eddigelő csaknem föltétlen akadályát képezte a német nyelv alapos ismeretének hiánya, mely elbukatta a különben jeles képességű jelöltet is. Most úgy a Lajtan túl, mint innen erősen vitatják annak szükségét és jogosultságát, hogy a tiszti-

vizsga más nyelven, tehát a magyar államban magyar nyelven is tehető legyen, s a német nyelv ismerete csak oly mérvben követeltessek, mennyit a katonai szolgálat érdeke megkíván.

Teljesen egyetértünk és jogos kívánságnak tartjuk azt, hogy ha már egyszer a tiszti-vizsga letétele mulhatlanul megköveteljük, sőt az további előnyökben való részesülés előfeltételét képezi: akkor legalább a vizsga nyelvére nézve adassék meg az említett kedvezmény. De részünkről, — miután most még csak javaslattal állunk szemben, — ezt még akkor sem tartanánk elegendőnek, ha ezen nyelvi kedvezmény magában a törvényben lenne kifejezést, s nem csupán utasításokban, vagy éppen a vizsgabizottság eljárásában bírná zálogát. Egészen más indokok azok, melyekből kifolyólag mi a javaslat ezen szigorúbb intézkedését sem igazságosnak, sem czélszerűnek nem tartjuk.

A javaslat ide vonatkozó része, azon alapjában téves. — mondhatni képtelen feltevésből indul ki, hogy Magyarország összes ifjúsága, mely az önkéntesi kedvezményre igényt tarthat, természeti hajlamainál, testi ügyessége és alkotmányát fogva teljesen egyenlő képességgel bír arra, hogy a katonai szolgálat követelményeinek mindenben eleget tegyen, s hogy a tiszti minősítéshez megkivánt elméleti és kivált gyakorlati ismereteket elsajátíthassa. Ez állításunkat a gyakorlati életből merített száz meg száz példával tudnánk illusztrálni; mert ki vonná kétségbe azt, hogy a polgári életpálya egészen más követelményeket ró az ifjú vállaira, mint a katonai? — s lehet valaki a polgári életben és a közügyek szolgálatában a legkiválóbb ember a nélkül, hogy ahhoz katonai talentum, vagy épen ennek rákényszerítése szükségeltetnék. Ha már most egy különben jeles, vagy csak közép-

széri tehetségű ifjú a tiszti-vizsgán elbukik, s e miatt még egy évet veszít: ez teljesen igazságtalan, mert lehetnek, sőt vannak, tőle nem függő okok és körülmények, melyek bukását előidézték. Ha pedig különös tekintet vagy protectióból átészterzik a vizsgán, ezzel meg a katonai szolgálat érdeke nem nyer semmit, sőt hátrányára szolgál, mert az ilyen tisztségnél többet ér, ha az illető közember vagy altiszt marad. E szempontból tehát a javaslat szigorúbb intézkedése sem nem indokolt, sem nem czélszerű.

Nem kicsinyeljük mi a katonai szolgálat érdekeit, sőt azt teljes mértékben méltányoljuk; de épen e szempontból sem óhajtuk, hogy a tisztikar esetleg hiányzó része oly tisztikkel egészítsessék ki, kikre a tiszti-vizsga letételét csak úgy rákényszerítik, mert különben polgári pályájukon szenvednek nagy hátramaradást.

Más módon és eszközökkel ösztönöztessek az ifjúság a tiszti-vizsgára, melyek alkalmasak arra, hogy ezen ösztönt önként felbresszék az arra képes ifjúságban. Ilyen már magában véve azon tudat, melyet minden szolgálatban levő katonának magában hord, hogy nemcsak egy egyszerűbb gyakorlaton vagy nagyobb összpontosításokon hanem kivált esetleges mozgósítás alkalmával mily különbség van a tiszték és többi legénység helyzete között s mily határozott előnyökkel van egybekötve a tiszti rang elnyerése. Ezen tudatot és ez ösztönt kell az ifjúságban minél inkább fokozni és felbresszteni, s e mellett kell aztán a vizsga nyelvére nézve a fentebbi kedvezményt minél inkább kiterjeszteni, s akkor biztos lesz, hogy az arra alkalmas és képes ifjúság ilyen modern erőszak nélkül is tömegesebben fog a tiszti bojtra aspirálni, s magyar tisztekben nem lesz hiány.

Annak helyes voltát is elismerjük,

hogy az önkéntesi év alatt más tanulmányt folytatni ne lehessen, mert a gyakorlat itt is igazat ad a közmondásnak, hogy két urat nem lehet egyszer szolgálni. De ez egyvel több ok arra, hogy az esetleges második évi veszteséget igazságtalannak tartjuk, mert egy évet is nehéz utánpótolni, a második év pedig sok esetben pótolhatatlan lesz.

Ezenkívül az általános követele-zettségi eszméje és fogalma sem kívánja azt, hogy a nemzet minden fegyverfogható tagja egyszerre tiszttel legyen. Még a mostani komoly politikai viszonyok mellett is szerencsétlenségnek tartanók, ha annyira kiválólag katonai állammá kellene átalakulnunk, hogy a mellett a polgári élet követelményei és érdekei, mint mellékesek háttérbe szorulnának. Mindazon okoskodások, melyek a hadsereg tiszti karának hiányáról s ez útoni pótlásáról elmondattak, csak íres frázisok, nem pedig komoly érvelések.

Épen azért fel kell az ellen emelni szavunkat, bármily gyenge is az, — s üdvözöljük hazánk ifjúságát, kik megértve az őket fenyegető veszélyt, egy szívvél lélekkel emelik tiltakozó szavukat az ellen! A fentebbi gyenge sorok szolgáljanak némi ösztönül s buzdítással további működésükre és kitartásra, melynek hogy megérdemelt sikerét elérhessék, őszinte szívből kívánjuk.

A hol most királyasszonyunk van . . .

(Főolvasza a realiskola Erzsébet-ünnepélyén 1888. nov. 19-én Hanusz István.)

Boldog a gyermek, ha szülője körében élhet; vagy ha ez meg nem eshetik, ismeri legalább a helyét, a hová ő bár el nem mehet, de szerető szívének repeső vágya elzarándokolhat, hogy kegyeletének tárgyát gondolatban fölülje. Sebes szárnyú sas a képezet, nem ismer idő- és tér-korlátokat. Keressük föl tehát annak kényőrlőpétvel fölséges királylánykat ma ott, hová neki elmennie üldés végett orvosi tanácsolták. A szerető gyermek nem jut emez úton Ikarusz

KECSKEMÉTI LAPOK TÁRCZÁJA

Egy feledhetlen emlék.

Éppen tíz éve most, hogy ez történt, a mit itt elmondani akarok.

Tíz éve! Egész rengeteg évszám . . . s mégis annyira emlékenben van az a kis epizód, mintha csak a múlt héten történt volna. No de nem is esoda, hisz a mi akkor velem történt, az legalább is félig a mesék világába tartozik. Most már magam is csak azt hiszem: hogy nem is volt az egyébb, mint egy átálmódott mese; de azért mégis csak elmondom; élelem vázlatom még egyszer azt a képet s azután — legyen a mesék világáé.

1878-ik év őszén diéső napjaik voltak a Mollináry-bakáknak. Elvitték őket mind mind oda, a hol a halál tartotta a szüretet s mig az itthon maradt, kettő három nyomorult! a roz és jó vizezeket gyártotta róluk, addig őt éhezve, fázz és rongyos-piszkosan szenvedtek a házáért.

Ott voltam én is. Nem valami nagy vitéz, az is igaz. No de ennek nem éppen magam voltam az oka, hanem a sors. Ez akarta úgy, hogy kórházba kerüljek az irás ama szavainál fogva: „a lélek ugyan erős, de a test gyöngy”. Lelkileg én is könnyebben megtegyem volna 25—28 R. g. hőség mellett „czuknappokostul” azt a 40 mértöldnyi utacskákat, mint testileg; de így bizon kerservesen ment az s mikor későbbben egyik jéjjel a pusztán aludva egy októberi hideg

eső is a nyakunkba zúdult s a szó teljes értelmében sárban kellett fekdünnök, hát beadtam a derekamat s a kórházba kerültem. És ez két okból volt szerencse rám nézve: 1-ör mert életben maradtam, s 2-ör mert ha oda nem kerülök, hát ez a mesés história sem történt volna meg.

Tehát — hogy a dologra térjék — bumbölték az ágyúk, ropogtak a puszkák s égett a szék Breka, Bosnyáksország egyik legszebb gyöngye.

Mintegy 20—25-en lehettünk ide át a Száván, mi első maródiak s az innesső part-rol hallgattuk azt a szörnyű koncertet, melyben a fő szerepet az uclacius vitte.

Beszálalóitk bennünket az iskolából átalakított kórházba s gyógykezelni keztek. Azonban egy napnál tovább itt nem maradhattunk, mert hozták a sebesülteket s azoknak kellett helyüknek átengedni. Minkek, kik még mozoghattunk, szállítottak tovább. Így jutottunk Slavóniában mindig beljebb-beljebb s így történt az is: hogy nemcsak egész Slavóniát keresztül-kasul barangoltuk, de a betegségek még csak nyoma sem volt már bennünk s mégis maródiaként szerepeltünk. No persze! Mert egy helyen 2—3 napnál többet soha sem töltöttünk s mindenütt új maródiak is csatlakozván hozták s mindig más-más orvosokkal találkoztunk, mindenütt új betegkeket szerepeltünk. Végül aztán Eszékre, Újvidékre s Péterváradra szállítottak bennünket, (ekkor már 4—5 százan lehettünk) midőn ez utóbbi helyen azzal fogadták hajónkat: hogy ki se szállítsanak bennünket, mert nem férünk: hát a komendáns azon

útasítást kapta (az Isten áldja meg az intézkedőt) hogy Zimonynak fordítsa a hajót s onnan Budapestre szállítsa a könnyű maródi rajt.

Zimonyban leszálltunk a Száván közeledő hajóról s a dunaire kellett volna átmenni — ha lett volna! Azonban a hajók s különösen a személyzet ez időben rendkívül igénybe vett lévén, két egész napig kellett Zimonyban rostokolni, míg a harmadik nap hajnalán elútasztattunk.

Aranyos, gyémántos állapot következett! A városban azon útasítással szállalóitk el bennünket: hogy apolja magát mindenki otthon mindaddig, míg a szállítóhajó megérkezik . . . s aztán szervusz! mentünk szét a városba minden felügyelet, minden katonai rend nélkül s élvezték a dicső szabadságot!

Én egy jó kenyeres pajtásonnal G. L. erdészszel indultam a városba s tapogatólítottunk, hogy melyik épületben találnánk kedvesebb tanáyt. (A szállás-válogatás, mint altiszteknek, módunkban állott.) Amint így egyik házból ki s a másikba be megedgettünk, hát egyszer csak utánunk kiált a városi tizedes (a ki az „ur”-at valószínűleg a csillagjaink miatt találta bennünk) s in-teget, hogy menjünk vissza. Hátranézünk, hát egyik kisajtóban két nőalakot pillantunk meg, kik előtt a tizedes élénken gesztulált.

— Hallod-e Lajos — mondom a pajtnak mentésükben — hát aztán mi csak a maródiak kisérői vagyunk ám, el ne tévesszük a dolgot!

— No persze! Hiszen nyomorultaként

csak nem is fogjuk bemutatni magunkat . . . hölgyeknek! — válaszolt Lajkó.

A kisajtóhoz értünk. Csak a tizedes állt már ott, ki hangzatos német nyelven tudatta velünk: hogy ezen házba két urat kívánnak.

Beléptünk. A folyosón egy hölgyvel találkoztunk, a ki nyajas mosolylyal üdvözölt bennünket, egy mellékszóba mutatott azon kijelentéssel: hogy ott magunkat rendezhözvén, szívesen lát reggelire.

Jó kezdődik — mondogattuk egymásnak a mint szobánkban két fürdőszékig, azok mellé helyezve pedig hófehér alsó ruhákat pillantánk meg. Meglepetésünkből még fel sem ocsúdottunk, midőn egy szolgáló-leányzó felsőruháinkat és bakancsainkat összeszedvén, eltűnt s rövid félóra múlva ismét előtűnt ragyogó bakancsokkal s a tisztaságtól tündöklő ruhákkal.

Midőn felöltöttünk, Lajkóval be kellett mutatni egymásnak magunkat, mivel épen nem lehetett egymásra ismerni. Miután pedig jóból megismertük egymást, hát gratuláltunk egymásnak, hogy páratlanul esinos gavallérok vagyunk.

Ily aranyos állapotban talált bennünket a szolgálatot tevő leányzó, ki a reggelhez besétálni tessékelt.

Egy ebédőbe léptünk. — Nem tudom azért-e, mert Bosnyáksországban ronda ólaknak s rongyos-piszkoságnál egyebet két hónap alatt nem láttam, nem tudom azért-e, hogy abból a nyomorúságos életből egyszerre ily fény és pompába jutottam; vagy talán azért, hogy csupán csak két nőt láttam az

sorsára, ki ismeretlen mélységek fölétt megdolgoztatlanul szárnyalt, mert minket király-asszonyunk jelen tartózkodása helyétől sem vagy tenger, sem szertelen távolság el nem választ.

Már a mult hó elején azt újságolták a lapok, hogy a magyar királyné az idén is, mint a hogy a mult évben tette, ridég telünk élve levegője elől egészséges szilárditása érdekében, enyhébb éghajlat vidékre költözik. És a mint egyéb éveken telelt Madeiraán, Irlandban, Wigth szigeten, úgy most is, mint tavál, Korfuba utazott. Október 6-án este indult el és mint Santa-Maura szigetről 12-én jelentették, a Miramare nevű udvari yachtot az ottani kikötőbe érkezett és a nélkül, hogy a szárazra lépett volna, a Lucifer nevű Lloyd gőzessel folytatta útját az artai öböl felé. Október 15-én Misszolongiba ment, hol a görög lakosság őt igen rokonszenvvel fogadta. Ma egy hónapja szállt Korfuban partra és lakását a részére kibérelt Braila villában vette.

November 6-án egy atheni távirat szerint királyasszonyunk kiránduló útra kelt, kikötött a katakoloni öbölben, mely Moreának 1875 óta keletkezett hajóréve és onnan Olympiába, a régi görög nemzeti játékok dícsosorszára színhelyre köcsizt; 8-án visszatért Korfuba, de meglátogatta előbb útközben Zante szigetet. Elejente úgy volt tervezve, hogy december kezdetével várják őt haza Gödöllőre, de a váratlan esapás miatt, mely édes atyja hirtelen elvesztése folytán jó szívét érte, orvosi tanácsa ellenére meg rövidíti kurti kúrját a még e hónap folytán visszatér. Mely fájdalmat okozhat neki, hogy atyja temetésén jelen nem lehetett, de Korfuból az eljutás Bajorországba sem könnyű, sem gyors. Midőn pedig visszatér övéhez, Triestig megy elje a király s néhány napot az adriai tenger partján a gyönyörű Miramare kastélyban tölt el vele.

Hasonlítani lehet királynénk el nem hervadó testi-lelki szépségét a narancsfához, mely olyan tulajdonság, hogy illatos virágainak szinopájait még arany gyümölcsök sem halaványítják el. E hasonlat alapján is méltán oly enyhé eghajlat, oly üde tavaszi lég és nem hervadó természet-környezet a megfelelő a mi fölséges asszonyunknak a téli zoriion napokban, mint az utóérhetlen szépségű narancsbokornak, mely elhal, ha gyöngéd, örökzöld leveleit a tél kíméletlen szele lesodorta.

Hochstetter Ferdinand, a legrokonszenvesebb bécsi geolog, kinek kora halálát 4 1/2 év óta gyászolja a földrajz-tudomány is, ezelőtt 28 évvel egy legkiválóbb fölölvásását következőleg vezette be; Madeira, legbensőbb kegyelett emlegetett uralkodónékn jelen tartózkodása helye, minden hó alattvalója szív-érzélméinek és gondolatainak hazai földévé vált most. És e vonatkozás, mely leghőbb óhajainkat s reményeinket ahoz a távol szigethez fűzi, szolgálatot okot nekem, hogy Madeira-élőterjesztésem tárgyává válasszam. Helyezzen át bennünket pillanatára a gondolat e zord téli időből abba a tavaszi égő szigethez, hol császárnékn időzik, az atlanti óceán eme fölséges, örökké viruló, mindig zöld szigetébe.

Nekünk ma nem kell oly messze mennünk. A ki valamely Lloyd gőzösn, mely Triest és Alexandria közt közevit, tengeri útra kél, a dalmát partok hosszában elhaladva gyorsan keresztül jut a Lissza és Buszi szigetek alkotta csatorná; a ba-

loldalról terülő nagyobbakat nevéssé teszi a fényes tengeri győzelem, melyet Tegethoff tengernagy az olasz hajóhad fölött 1866. július 20-án nyert. Ezóta Tegethoff nevet visel a sötétkék szín, a tengeri hajóesereg legénysége pedig siphánján Lissza fölírót. A kisebb sziget meg vele átellenben indigó kérsz színben pompázó barlangjaival verseny-társ a nápolyi Capri gortájának. Busi neve „atylungatott” értelmű. Raguzával szemben a gyönyörű Lacroma sziget emelkedik a tengerből ki, emlékeztet arról, hogy két év előtt korona örökösök örömszt laktak.

Tovább haladva ismét a világoskék viz-elemtől körülhullanzott zöld szigetek raja közt jutunk, melyeket sötétkék ég alatt mosolygó napsugarak aranyoznak meg a szélesség 37-40 fokai közt és ezek a gyönyörű ioni szigetek, a legszebb gyöngy pedig közöttök Korfu. Nagyszerű tájkép festik ki az utas szemé előtt, ha e sziget mellett elnyúló 3 kilométer szűk csatornán végig hajózik. Keletrre a vadregényes Albánia magas és gyakorta hőkátart bérceit látja, lábaiknál a butrintói mosolygó lapályt tölgyerdők körítette távával, nyugotra pedig Korfu büszke magaslatait, susogó tölgyeseit, sötétlő ciprus ligeteit, tarkázva szürkészöld olajfák s virágzó gyümölcsösökkel.

Hipszosz festői öble mellett elhaladva, meglátja a sziget középső fokán fekvő fellegvárat, melynek mellékerődtvényei ma már csak ígézó romok, betutotta azokat a repény és vadszőlő, de kiegyesztik a táj szépségét; közelökben van az elbájoló fekvésű görög királyi nyaraló is. Talaja termékenységgel föllimulja Kortut, a sziget-csoport legdélibbje Zante; de tájrajzi szempontból, meg levegője rugalmasságánál fogvat né nem versenyezhet vele és ez döntő ok volt az orvosok előtt, hogy királynénknak üdülő helyül Kortut nézték ki, melyet már a régiek a phaeákok boldog szigetének neveztek és melynek szelid ege alatt, pedig csak 7 fokkal esik közelebb az egyenlítőhöz, mint mi, valódi paradisosza van az olajfának s az szeszélyesen nőtt türzein sűrű lombzatot visel, kellemesen árnyékol be a vadregényes sziklák közt mosolygó falvakat csakúgy, mint egyes barát-ságos lakóházakat.

Ma is dícsérik Korfu népe vele, hogy az ő szigetek az a földi éden, melyet Homerosz Odisszejá oly szépek fest; ma is mutogatják, mond Hantaly János, azt a kristály tiszta vizű esermelyt, melynek esvegő habjaiban a szép Nauszika mosogatta atyjának Alkinoosznak fehérneműit, mutogatják a város mellett terülő szép kerteket, a régi jó idők maradványait. Unger Ferencz 1862-ben utazta be a szigetet, de nem győz felőle elég magasztalólag írni. Zöllner szerint szebbet gondolni nem lehet, mint a minőt a kilitás a Korfui föllegváról nyujt. A hegyvidéki vadonja épen oly közel van az épen oly szép, mint Kalabria Messzinából nézve. Dr. Havass Rezső 1881. őszén járt ott és azt mondja, hogy a legnagyobb érzékletlenséggel kellene bírnia annak, ki e kép láttára megilletődve s egyúttal elragadtatva nem lenne.

Köröskörül a tengerből magasan kiemelkedő szigetet látunk lábunk alatt, emelbete pontjait lombos, majd tenyves erdő koszorúzza, aját dombvidék övezi, olyan a mely szántóföldek, kertek, ligetek, tengeröblök, falvak, nyaralók és erődítvény romok szakadatlan láncolatát tárja elénk. Mindezt a

korinthiszölő indája folyja be, itt-ott emelkedik egy ezitrom vagy narancsa, évenként három termést hozva, a fügebokrok négyet is. Dúsán tenyészik a szelid gesztenye nagy maroni gyümölcsével, valamint a sziriai pusztákról odahozott és meghonosult Szent-János kenyérfa, melynek édes béli hosszú hüvelyei nálunk a tövises lepénya (Gleditsia) keserű gyümölcsei csak külső alakjokkal utánozzák.

Szép is lehet az a sziget, melynek alapvázat két hegyosr alkotja s legmagasabb csúcsa a Pantokratorasz kevés híján az öreg Mátra magasságát éri el. Olyan magasság ez, melynél Korfu enyhe éghajlata alatt a délvideki tenyészet teljes pompáját kifejtetheti, a nélkül, hogy a törpefenyű jellemző övnek ridég volna a hegység legszebb részét, az örökzöld növényzetet megnyomorítaná. Már sik emelbete csúcsa, a Hagioi Deka, már csak 580 m. magas. Mind a kettőről számos csermely siet alá a tengerhez és nem hiányoznak a hegyvidék beszédes tűnderei, a szakadatlanul zajongó vízesekek sem, melyek azonban pihenőt nem ismernek, mint a mieink, ezeket szegényeket az év zsarnoka, a tél minden esztendőben jégpánczéba szorítja.

Székhelye volt Korfu 1823-1865. évek közt egyetemnek, mely a kedvező égjali viszonyok segítségével nagyszerű füvészket rendezhetett be. Lakik a városban görögökkel érsek. 1830 óta róm. kath. érsek is. Legkiválóbb temploma a Sz-Spíridion, melynek zajos búcsúja a görög napár szerint december 12-ére esik, midőn a nyugati egyházban épen karácson bójtje van. Nagyszerűek voltak a város fölött meredező várerődítvények, uralkodtak azok az adriai tenger bejáratán úgy, mint egy második Gibraltar, de nagy részüket légbe röptették az angolok, mielőtt a szigetet a görög királyságnak átengedték.

A fővárosnak ma 26,000 lakosa van, 1/3 az egész sziget népességéből s az az enyhe, kedves éghajlat, valamint a jutalmazó talaj kedvezéséből kevés anyagi gondallal küzde kellemesen éli le napjait; de meglátszik, hogy el van kényeztetve. Az embernek testi lelki rugalmasságot olyan természet viszonyok kölcsönöznek, a melyek öntentartása érdekében kintartó munkára hívják föl: akadályok és küzdelem edzik az erőket. A hajdani aranyvárosra (Chrysolopolis) nézve az a hiedelem Korfuban, hogy a mai fővárostól nem messze fekként, kikötője azonban ma már teljesen el van iszapolva.

Csinos házsorokból álló városka az, hol ma királyasszonyunk neve dícsó ünnepeit esőndben üli, legtöbbsz a gyors szárnyú posta hoz neki üdvözlőket távol szerteitől. Úgy lehet, örömtől zajongnak ma ott a görögök, mert nincs, kit királynékn anyagi szive jósága meg nem hódítana. Bizonyosággá ennek az is, hogy Korfu város tanácsa e hó elején elhatározta, mikép a tengerparton végig vonuló pompás Strada marinát az ő emlékére Odosz Elizaveta (Erzsébet-öt) névvel tiszteli meg. Midőn pedig hajóvalja Karavasszóra városlának, az artai öböl délkeleti nyúlványán kikötött, s az idilli szép tájképet két napi ott tartózkodásra bővítte le, a görög nép rendkívüli lelkesedéssel fogadta.

E két napon a vaszilissza, mely görög szó királynékn jelent, a városban valóságos mindenütt csak rózsán és babéron járt. A neki buzdult karavasszori polgárság e mellett még egy szokatlan módot is megkísérelt tisztelte egy nyilvánítására: megbizta ugyanis

a város prefektusát, hogy ajánlja föl királynénknak a karavasszori választó-kerület képviselői mandátumát. A királyasszony mosolyogva köszöntö meg a váratlan kitüntetést s mély sajnálatát fejezte ki a fölött, hogy körülmények nem engedik meg a képviselőiség elfogadását. A görög király pedig látogatására készül.

Arról, hogy mi itt ma, midőn váratlanul még az időjárás is tavaszias ragyogású, telőle gyermekki kegyelett, jobbgyi hódolatul emlekezünk meg, értesítésre nincs; de ne akadályozzon ez meg bennünket abban, hogy őszinte szívből fakadó főhászt emeljük Királyasszonyunk testi-lelki jóléteért, áldásos hosszú életeért az egek hatalmas Urához; mert Erzsébet koronás királyné volt az, ki a magyar nemzetet és annak ügyét a félreismertetés nehéz napjaiban igaz édes anyai keblére ölelte.

Erzsébet napja a helyi főrealkiskolában.

Kétségtelen, hogy korunknak realis eszméktől sűrű levegője nem igen alkalmas a lélek magasabb szárnyalására; a nagytrató szellem is, a helyett, hogy merész róptével a csillagok honát barangolná be, a mindennapi élet küzdelemben elfáradva csak lenn a földszinten botorkál; az emberiség sebb, nemesebb ideáljaiért való lelkesültség megcsappant; hideg és z ridég érdekek uralkodnak fölöttünk úgyannya, hogy kedély életünk örömtelen sivartagó válne, ha rögös pályákon olykor-olykor egyes ózokra nem bukkánánk, hol lelkünk, mint fáradt vándor, kissé megpihen, új erőt és ruganyosságot nyer a további küzdelemre. Az emberi életben ilyen éz ok az ő ünnepek.

Ilyenkor a lélek visszavonul az anyagi küzdőtéről, hogy magányában az élet gépies zakatolásától nem háborítottván a magasabb eszmék tisztán esermélyében megfűrődjék, hogy nyugodtan élvezze a nemesebb ideálok tiszta légtérét. Ilyen ünnepekre szükség van az embernek, de különösen szükség van az ifjúságnak, nehogy főgőny lelke hamar elfásuljon, és az emberiség magasabb érdekei iránt korán érzékletlenné váljék.

E szempontból indult ki a helyi főrealkiskola tanári kara, midőn f. h. 19-én Erzsébet királynékn névpnjá alkalmából ünnepet rendezett, a melynek lefolyását a következőkben adhatjuk vissza:

Reggeli 8 órakor a kath. főgymnasium és főrealkiskola ifjúsága felekezeti különbség nélkül a kath. főtemplomban szent misét hallgatott, onnan a realisták saját intézetük helyiségeibe vonultak. Az ünnepelet Hornyik József tanár ügyes vezetése alatt az ifjúság énekkar Kölcsey Hymnusával kezdette meg. Ezután Hanusz István í. igazgató alkalmoszerű kis felolvasást tartott az ő szokott könyved, tetszős modorában. *) Ezután Spitzer Jenő VIII. oszt. tanuló következő beszédet mondotta:

„Alig van, sőt elmerne mondani, hogy éppen nincs a világon nemzet, mely honfűi hűségben és uralkodója iránti szeretetben föllimulna a magyart! Nincs állam, melyben az alkotmányos érzelmet párosulva a fejedelmi ház iránti önfeláldozásig terjedő lelkesedéssel annyira és oly egészségesen fejlődött volna ki, mint nálunk. Ez az érze-

*) E felolvasást más helyen egész terjedelmében közöljük. Szerk.

asztal mellett: de határozottan zavarba jöttem.

Azt hiszem, hogy Lajos barátom sem volt különben. Annyi ügyesség azonban mégis csak maradt bennünk: hogy sikkesen meghajta magunkat elrebegettük: hogy én X. vagyok ez a másik meg Y.

— Nagyon örülök a szerencsének — hangzott az elragadóan kedves esengős hang — Én M. Eliz hajóskapitányné vagyok; Irma kisasszony pedig (folytatá az asztal mellett álló nőre mutatva) kedves barátóm. — Kezeiket csókoljuk! (No ezt kifogástalanul meg is tettük.) — Foglajunk helyet s érezzék magukat otthoniasan; itteni időzésük úgy is rövidre van szabva, nincs tehát semmi idő a feszességre.

— Nos Istenem, minő hangok voltak ezek! S még hozzá ez az állapot! A füstös fazekak mellől ezüst teríték mellé... a sáros földről dagadó tolekké... aztán „zupa” helyett párolgót thea, profúnt helyett a legfinomabb sütemények s szalonna helyett a pikáns és nem pikáns étkek egész hazza!

Tyűh a ki áldója van, hová jutottunk mi?!

Első meglepetésünk azonban csakhamar eloszlott, főleg midőn a boros palackok is megnyitáltak a koczinatás és esevégek mindinkább bizalmasabbá tett egymásiránt.

Ittunk mint a kefékötő s cigarettáz-tunk mint a török pasa. De a mi a fő; a mit mi tettünk, azt esolekedték hülgyeink is. Igaz, hogy ez nálunk szokatlan állapot, azonban tessék elbírni, hogy a hol ez szokás, hát elragadóan áll a hölgyek bíbor-

ajkában a cigaretté s roppantul illik fehér kis kacsókba a piros billicom.

Már-már kezdett kinyitni a szemünk s feloldódni a nyelvünk, midőn a háziasszony jelt adott a fölkelésre s meghíván ebédre kilelente: hogy most menjünk el a város nevezetességeinek megtekintésére; azonban 12 órára otthon legyünk, mert ő katonás asszony, tehát a rendből nem enged semmit. Elmentünk. Alig vártuk, hogy egymás véleményét halljuk.

— Te, ébren vagy-e vagy álmodsz? — Tapogass meg kérlek... Rángasd meg a hajam is... üss oldalba... hadd ébredjek föl, ha alszom.

— No hát ébren vagyunk no. Tehát ne vesztegessük az időt, minden perc dárága. Ha már a sorsnak ilyi kegyelmei vannak, hát bambáskodás által tönkre ne tegyük ezt a két napot, a minő egy életben csak egyszer lehet. Hát mindjárt, kombináljunk csak egy kicsit, hát hogy is áll a dolog... igen... tehát két nő van a házban s a szolgálón kívül senki más — és két urat kívántak! Azt is mondta, hogy férje havonkint csak egyhetet tölt otthon, máskor mindig a hajón van s barátójá azért tartózkodik nála. Aztán nézzük csak tovább a dolgot: cigarettáznak, koczinatnak s azt mondják, hogy nincs idő a feszességre... Érted-e mindezeket Lajkó?!

Nos hát a megosztás könnyű. Irma kisasszony éppen mint én némélt úgy nem tud magyarul, az tehát a tied, mert te jól beszéled a németet; énnyem pedig az asszony lesz, mert az kifogástalan magyar. Helyes!

Oh csak már tizenkét óra volna! — Mit nekem Zimonymnak bájoló fekvése, mit nekem minden nevezetessége, mit nekem a világ!... csak őt, csak őt láthatom, csak az ő esodaszép esengős szavát halhassam, kis kacsóit forró csókjaimmal halmozhassam... bele nézhessek azokba a bővülő szemekbe... s aztán, ha majd keblre lehajtja hullámfirtós szép fejét s én reszketve szorítom varjaim közé s elesztan a csók, melynél désebb, forróbb még nem volt soha... ah, mért nincs már 12 óra!

No de nincs oly hosszú semmi, hogy vége ne volna s így a 12 óra is csak előtött valami nagy nehezen.

— Ah, meg vagyok a pontosságukkal elégedve — hangzott felénk a kedves hang, mikor az ebédőbe léptünk.

— De nagysád az örök kínokra kárthatott, midőn oly hosszú időre nélkülözhet magát.

Igy kezdődött a társalgás s ezen a tónuson maradtunk egészen a hosszú ebéd végéig, mi maga is elegendő volna arra, hogy róla egy jóízű tárczát írjak.

De mit nekem a nagyszerű ebéd, mit az egész világ, mikor ott cigarettéztünk egymás mellett s koecczingattuk a habzó billicomot.

Megnem mozdultam volna helyemről egy világrét, de a figyelmes házi asszony, ki úgy látszik velünk mindent elvettetni kívánt, egy rokonánál tartott szüret megtekintésére irányozta figyelmünket azon kikötéssel, hogy vacsorára azonban okvetlenül haza vár.

Jaj de rossz pillanatban jutott eszébe

ez a gondolat! Éppen akkor, midőn már-már kitértém: hogy Nagysád, én nagysádát... .

Mit volt mit tennünk, hát elmentünk a szüretre. Hej ha le nem bilenceselt volna a lekemet az az asszony, de nagyszerű szüretet láttam volna s hozzá még úgy fogadtak ott bennünket, mikor megmondtuk, hogy kinek a vendégei vagyunk; hogy majdnem a tenyerükbe vettek. De nekem hiába volt minden. Mit nekem a nagyszerű szüret, mit nekem Zimony, mit az egész világ, mikor ő nem volt ott, ő, ki mindent pótolott volna s a kit egykor senki és semmi nem pótolhatott.

Lajkó is így beszél az ő Irmájáról. Vége est lett. Nem is mentünk, de röptünk haza felé. Röptünk a szerelem szárnyain.

Nos ugy-e hogy jól mulattak? Nemde Adél a legkedvesebb? Hanem Mariska szebb ugy-e? Melyiknek udvarolt? — Ilyen kérdéssel fogadtak az „Egyetlen egy”.

— Mit nekem mulatás, mit nekem Adél vagy Mariska, mit nekem szüret, mit nekem Zimony, mit nekem a világ, ha Magát nem láthatom!

Vacsoránál ez volt a tónus s ezen az alapon fejtegettük először a költeményeket, azután a költőket, azután a philosophusokat, azután a szívet, azután az ést... azután meg össze vissza bonolyítottuk mindnyujtát s a vége az lett: hogy eszeveszetteen futott az idő s mikor odáig jutottam, hogy most rögtön kirukklok, mert azokba a lángoló szemekbe tovább már nem nézhetek... hát a figyelmes házi asszony mint egy villámütésre abbaszakította a beszél-

lem serkentette a nemzetet mindenkor ne-
mes és igazán nagy tettekre, ez vívott neki
állást az európai hatalmak sorában, ennek
köszönhető ezredes fennállását.

De önzetlen hazaszeretete mellett min-
denkor méltó helyet foglalt el a magyar
szívében a legmelyebb tisztelet és hódolat
az uralkodó és családja iránt. S ez nemcsak
mint érzelmet élt a nemzetben, hanem tet-
teken is nyilvánvaló lett.

Oly példákat tüntet fel erre néve a
magyarok története, a melynek csak elvéte
jellemek meg a világtörténelem lapjain. Vagy
hol találunk másit egy aradi országgyűlés-
nek, hol életével lakol 68 évi a király
személyének szent és sérthetlenségéért;
hol találunk oly ragaszkodást az uralkodó
iránt, mint a milyennek dicsekedhetik egy
Mátyás király, kit ma is úgy tisztelünk és
dicsoztunk, mint magát az igazságot; s mily
mély és alázatos hódolatról, mily törhetet-
len hűségéről tesz tanúságot Petur, a lázgó
főúr, ki a király nevének emlitésére annyira
háborog lelkét megtekte és lecsillapít; de
mindeneknél hívebben kitejézik a nemzet
áldozatkészéért ama szavak: Moriamur pro
rege nostro Maria Theresia! A veszély per-
ceében oda fordult a királyné „hű magyar-
jához“ s ezek életüket és vértüket ajánlot-
ták fel; legszöb bizonyosság ez arról, hogy
nemcsak békeben szeretik és tisztelik a
fejedelmét házat, hanem válságos idöben is
meg tudjuk mutatni törhetetlen hűs-
günket és ragaszkodásunkat!

Kedves Tanulótársaim! Ez egyszer azon-
ban nemcsak a szokott loyaltitást, hanem a
hála is kézzel bennünket arra, hogy leg-
benszöb tisztelettel, szeretettel és hódolattal
viseltesünk koronás királyunk iránt.

Mert volt a hon egén szomorú telleg-
zet, volt idö, és pedig nem nagyon régen,
midön nyelvünk, nemzetiségünk, önállósá-
gunk és létünk alapjában meg volt támadva,
s nemzeti létünk és szomorú korszakában,
midön önkény és erőszak mintegy megse-
misenitit látszék egy szabadságra elvívó
nemzetet, ö volt igazságtalan, ö volt párt-
fogóknak. Midön minden beborult fölöttünk,
az íjészti sötétségben Erzsébet királyné
magas lelke volt az egyetlen fénypont, mely
mint egy távoli jövő reményeslábba
ragyogott felénk. Oly híven működött a mi
érdeklünkben, oly szivesen gondoskodott
rólunk, mint az édesanya gyermekeiröl.

Szívünk sugallatát követjük tehát ak-
kor, midön Erzsébet királyné névnapján
ünnepet ülünk. Ünnepet, mely megpecsételi
és tanúsítja azon szívünkben élö hálás
vonzalmat, melylyel ö Felsége iránt visel-
tetünk. Megragadjuk az alkalmat, hogy kitejé-
zést adjunk halánknak a kegyért, melyben a
nemzetet idönként részesíti. Szolgálaton
az ünnep mintegy ígérettel, hogy mi ifjak
híven meg fogjuk örizni azon hazafiaszággal
járó szeretetet az uralkodóháza iránt, melyt
az öregek példákban mutattak be előttünk
s hogy azon szellemben fogunk munkálkodni
egykor kiün az életben, melyet ez iskola
falai közt belénk oltanak. Így aztán el
fogjuk érni azt, a mi legszöb vívmánya
valamely nemzetnek: a közbecsülést.

Dolgozunk tehát egyesülö erövel a
haza javáért, az uralkodó ház dicsőségéért
és a nemzet boldogságáért, s beteljesülve
fogjuk látni a „legnagyobb magyar“ szavát:
„Magyarország nem volt, hanem lesz!“
„Eljen Erzsébet királyné!“

„Eljen a haza!“

Az ünnepélyt az énekkar a „Szózat“
eléneklésével rekesztette be. F.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Ö felsége a királyné nevenapja**
alkalmából f. hó 19-én a róm. kath. nagy-
templomban hálaadó istentisztelet tartott,
melyen a róm. kath. főgimnázium és az áll.
főreáliskola tanári kara és ifjúsága testü-
letileg vet részt.

— **Rendkívüli közgyűlés.** A törvény-
hatósági bizottság f. hó 19-én rendkívüli
közgyűlést tartott Kőbörz herceg szent-
lőrinczi pusztája haszonbérbevétele tárgyá-
ban. A vén városháza rég nem látott így
népes közgyűlést, a bizottsági tagok meg-
töltötték a tanácsot minden zugát, oly nagy
vult az érdeklödés a mondott pusztá
haszonbérlete iránt, a melyet a város kezé-
ről egykor lejtáztottak. Nem is csodálhatni
az érdeklödés, ha mindent, mi előnyt nyujt-
hat látszik, megragadni igyekszünk, mert
városunk, mint erkölcsi testület, és ennek
minden polgára oly sok oldalról van igénybe
véve az állami igazgatás oly súlyos terhek-
nek vállainkra, hogy örömmel kell fogunk
minden vállalatba, mely közpénztárunknak
és a magán polgárok háztartásának jöve-
delmét emelni, megelöhetését, existenciáját
könnyebbé, elviselhetőbbé tenni bírva van.
Ha sikerül a szentlőrinczi pusztá haszonbér-
lete, ez polgármesterünk körültekintö el-
járásának lesz köszönhető. Az említett pusztá-
ra haszonbér ajánlat a f. hó végéig te-
endő meg. Hogy pedig a város ajánlata
közvetlenül ne lehessen, s így mások az
ajánlati versenyenél a maguk ajánlatát a
város ajánlatához ne mérhessék, vagyis —
ha szabad ezen kifejezéssel élni — a ver-
senyze telek a várost le ne tözhessék, a
megajánlandó haszonbér összege titokban
tartatik, s ennek megfelelőleg Lestár Péter
polgármester, Zombory László t. főügyész
és Muraközy József bizottsági tag oly ú-
tással küldetnek ki, hogy a rendelkezésükre
álló adatok alapján tegyenek számítását és
az eredményhez képest titokban a haszonbér
ajánlatot oly összegben tegyék meg a város
nevében, hogy ez egyrészt a városnak ká-
rára ne legyen, másrészt pedig az aján-
lat elfogadása Kőbörz herceg részéről re-
mélhető lehessen. Ezen ügynél közbenjáról
a főispán is fölkeretett. Jól esett hallanunk
a polgármester azon kijelentését, hogy Kő-
börz herceg a főispán előtt oda nyilatkozott,
miserint a haszonbér szerződést addig
senkivel sem köti meg, míg a város közön-
ségét ez irányban meg nem hallgatja a
herceg ezen jóakarattal indittatva ismét-
elten felterjesztés intézetett a hercegehez,
hogy városunk ajánlatát másoké fölött előny-
ben részesítse.

— **Halálozás.** Mely részvétellel vettük
a gyászírt, hogy Belák János, városi
főmérnök f. hó 19-én meghalt. Újból keves-
bedik tehát azoknak száma, kik fáradsámtól
nem ismerö oadaadással, buzgó munkássággal
szolgálták városunkat és a közügyet. Ezek
közt ez évben ugyancsak höz aratást tart
a halál! A köztisztviseltben álló főmérnök
szakmájában irodalmi munkásságával is ki-
való helyet vívott ki magának. Temetése,
melyen a városi tisztai kar testületileg vet
részt, f. hó 21-én ment végbe a közönség
oly nagy részvéte mellett, mely teljesen
mélto vult azon osztatlan tisztelet- és sze-

retetkez, melyben az elhunyt főmérnök ré-
szesült, ki szerényen, minden feltűnni végyés
nélkül, lelke melegével, kötelességérzetének
teljes tudatával élt hivatásának. Haláláról
a következö gyászjelentés adott ki: „Özv.
Belák Jánosné szül. Töbi Boros Judit mint
feleség, Dr. Belák János orvos, Erzsike,
Mariska, Ilonka mint gyermekei, úgyszintén
Verbirs Béla és Alajos vasúti tisztviselök
mint unokaöccsei — és az összes rokonság
nevében — fájdalommal s megtört szívvel
jelentik a legjobb férfi, apa, nagybátya és
rokonnak Belák János Szentes, Hód-Mező-
Vásárhely városok a Bihar-békési visszabá-
lyozó társulatok s Kecskemét város vult
főmérnökének áldásdús közhasznú munkás
életének 51-dik, boldog házasságának 26-dik
évében, hosszú és súlyos betegség után, f.
hó 19-én esteli 10 órakor történt gyásos
elhunytát. A felejtethetetlen földi részei
f. hó 21-én d. u. 3 órakor fognak a reform.
gyászteraszt szerint a felsötetöben a család
sírboltha örök nyugalomra tétetni.
Kecskemét, 1888. November 20. Áldás és
béke lengjen a mindenütt tisztelt és nagyra-
becsült felejtethetetlen férü hmvai felett!“
Haláláról Kecskemét t. város tisztviselö-
kara is külön gyászlapot adott ki.

— **Főigazgatói látogatás.** Dr. Hóman
Ottó, a budapest-vidéki tankerület kir. fő-
igazgatója a helybeli középiskolák hivatalos
látogatása végett f. hó 22-én városunkba
érkezett.

— **Az úri banda,** vagy hivatalos néven
„mükedvelök zenekara“ az ösi idény beáll-
tával újra megkezdte a nyáron felbeszakított
müködését, s szorgalmasan tanulja és gyako-
rolja részint a régi zenedarakok kiválóbb-
jait, részint pedig az újabb kijelölöket.
Ezek egyike Weber „Euryante“ címü
operájának nagy szabású s némelyek klasszikus
zene felé hajló nyitánya, melyet a zenekar
Sylvester estélyén készöl előadni a ka-
szinóban rendezendö estélyen. Ezenkívül a
nögyelet és koreolyaegylet állírestélyein
is megígérte közremüködését, mint ezt minden
alkalmalmal teszi, hol a jötekonyaságot a
kedélyességgel párosítja előmozdítatja.

— **Torna-egylet,** vagy ha úgy tetszik
„atletikai klub“ alakítása tárgyában tar-
tandó nagyobb értekezletre bocsátott ki
meghívót néhány lelkes ügybarát, mely
vasárnap f. hó 25-én d. e. 10 órakor
a városháza tanácsstermben fog meg-
tartani. Igén szép és üdvös eszmének tart-
juk, melynek megpendítése most annyival
alkalmaszerübb is, mert már városunkban
valahára két téli tornacsarnok is keletkezett,
melyek egyike különösen minden igényeknek
megfelelőleg van berendezve. Ezenkívül
pedig — mint halljuk — a város is tervezi
egy nagyobb tornahelyiség felállítását. Ha
tehát a helyiség kérdése nem fog akadályt
képezni, úgy misem áll útjában az eszme
gyakorlati kivitelének, csak komolyan akarni
kell. Résznélkül ösztönözödvöljük a kez-
deményezést, s ez úton is figyelmeztetjük
és felhívjuk mindazokat, kik az ügy iránt
érdeklödnek, hogy ez értekezleten minél
nagyobb számmal jelenjenek meg.

— **A korteskedés** javában folyik, tud-
valevölég f. évi december hó 9-én a III-k
kerületben egy, a II-k kerületben pedig két
törvényhatósági bizottsági tag üresedésbe
jött helyei lesznek választás útján betölten-
dök; továbbá ugyancsak a december havi
közgyűlésre van kitüzve egy városi irnok és
az árvapénztári ellenör megválasztása. Ennyi

küszöbön lévö választás nem csuda, ha meg-
indít egy kis kortes hajszát. Korteskedésre
előnyösen igen sokféle eszköz felhasználható,
de legtöbbet építhetni a mai viszonyok között
a politikai és felekezeti hitvallásra, továbbá
a rokoni összeköttetésre; ezek együtt véve
kedvezö kombináció mellett minden hiányt
pótolnak, késöbb azonban — választás után —
kilöghat a lövöb. A figyelmes szemlölö már
levonhatta magának a korteskedés eddigi
folyamából is azt a tapasztalatot, hogy ma
már a gyermekek is hivatal után töreksze-
nek, s elébe akarnak kerülni olyanoknak,
kik évek hosszú során át a város szolgálta-
sában görnyedtek azért, hogy egykor majd
a törvényhatósági bizottság feléjük irányi-
tandja figyelmét.

— **A Kecskeméti városi dalárda***
partóló tagjainak tiszteletére f. hó 20-án a
Beretvás fogadó termében sikerült dalestélyt
rendeztet, melyen nagyszámú és díszes kö-
zönség jelent meg. A dalárda által előadott
énekdarabok, mint máskor, úgy most is osz-
tatlan tetszésben részesültek. A másort kö-
zös vacsora, majd tánc következte. A nagy-
számú társaság csak a késö éjjeli órákban
oszlott szét.

— **Kérelm a vadászó-társaság t.**
tagjaihoz. Ref. gimnáziumunk muzeuma
madarakban és elősöbben annyira szegény,
hogy még a vidékünkön élö legközönsé-
gebb fajok is hiányzanak belöle. Rajta va-
gyunk ugyan, hogy e hiányon segítünk,
de az a baj, hogy nem igen van alkalomunk
hozzájutni a szabadban élö állatokhoz; pedig
nekünk kinos volna mind az a madár vagy
emlös, a mit a vadász mint értéktelent,
tekintetere se méltat. Eppen azért azzal a
kérséssel vagyok bátor a kecskeméti vadász
urakhoz fordulni, hogy legyenek szivesek
föiskolánk gyűjteményének a gyarapításához já-
rulni azzal, hogy esetleg előbbik kerölö ma-
darakat számunkra megöljék. Válogatások
nem vagyunk, kiesít és nagyot, közönségest
és ritkák köszönettel fogadunk és mint a t.
beküldö ajándékát, kitömvé helyezzük a
gyűjteménybe. A megölt madarakkal való
bánásmódra nézve nem szükséges ajánlanunk,
hogy kisebb madarak lövésére próbör serét
és a legkisebbekhez azontell csupán fél-
lövét puszkapor szükséges. A lövés után élet-
ben maradt madarat legjobb azonnal meg-
ölni, hogy tollazata nagyon el ne véséred-
jék; háta felöl szárnnya alatt szívét meg-
nyomva és mellét leszorítva nagyobb madar-
t is könnyen meg lehet ölni. A szives
küldeményt a ref. főgymnáziuma Birö La-
jos úrhoz, a természetrajz h. tanárhoz kér-
jük elküldeni.

— **A helybeli kereskedö ifjúság egye-
sülete** a teli idény alkalmával szokásos
felolvasási estélyeit legközelebb meg fogja
kezdeni, az elsöt valószínűleg táncszal
egybekötte rendezendi, mely a jövö hó első
felében tartatik. Felhívjuk erre az érdeklö-
dök szives figyelmét.

— **A kecskeméti korcsolyázó-egylet**
f. é. nov. 18-ikán tartott tisztújító közgyű-
lésén megválasztattak: elnöké Vámos Béla,
alelnöké ifj. Töth István, pénztárnokká
Miltényi Aurél, ügyessé Papp Sándor, jegy-
zövö Szappanos Sándor. Választmányi rendes
tagokká: ifj. Adler Károly, Csabai Gyula,
Deák Gyula, Dr. Fr. Kiss János, Nyirády
László és Szegedy György urak. — Választ-
mányi tiszteletbeli tagokká pedig Dr. Horváth
Mihályné, Dr. Tassy Pálné, ifj. Töth Ist-
vänné, Fekete Rózsa, Molnár Mariska és

getést s figyelmeztetvén bennünket az előre-
haladott idöre, az úti fáradsalmakra s arra,
hogy pihenés után holtan majd jobban fog-
juk érezni magunkat — jó éjszakát kívánt.

Szobánkba vonulván felejtüdtünk. Álom
helyett öriási kérdöjelek jöttek szemem elé.
Ki ez az asszony s mi a célja? Hiszen a
mim csak a lefolyt napon ránk vesztegetett,
az legalább is 25 — 30 írta került. S azt csak
nem képzeli, hogy mi hadjáratból, rongyosan
és piszkosan telt tárczával vagyunk? De
ettöl elteltintve is egészen úgy viseli magát
mint egy szerelmes. Kezeit ezerszer, fejét
százszor eskölni hagyta. . . egy napnál több
idönk hátra nincs — s most jó éjszakát kíván.
Vagy én voltam talán úgyetlen, gyáva?
Vagy? Nem nem, az lehetetlen. . . csak az
íletem nem tévesztöm szem ööl soha s to-
lakodó vagy goromba lenni nem tudok.

— Lajos, hát te alszol?
— Nem még ezen föld alatt leszek.
Ejé, ne is gyötörjünk itt az ágyba, kel-
jünk fel.

Megtettük.
Szivarra gyujtván egymás mellé tele-
pedtünk s beszélünk sokat, sokat, meg
hánytunk vetettünk mindent, de okosabbak
lenni nem tudunk.

Végre viradni kezdett. Korán keltünk,
hisz alig vártuk, hogy elmuljon az a kinos
éj. De lehetett-e eléggé esodálkozunk azon:
hogy hölgyeinket már éhven találtuk.

Egész lönyökön meglátszott, hogy nem
aludtak semmit. Nem is tagadták, söt nyil-
tan bevallották, hogy ök még azután, hogy
mi felejtüdtünk, sokat tréfálkoztak s olyan
jököt nevettek, hogy ha nem tartottak

volna attól, hogy a kacajukkal bennünket
fölebeszelenek és nyugalmunkat megzavarják
höz előzetesen kitörö kedvük lett volna.

Fülig elpirultam, gondolván, hogy ez
nem egyéb mint czélzás; azonban késöbb
kiderült, hogy multságuk tárgya egészen
naiv dolog volt.

Kezdött a második és utolsó nap.
Eppen olyan vult mint az előbbi. A külömb-
ség a kettö között csak az volt, hogy dé-
után most otthon marasztott s az éj nagyobb
részét is fenn töltöttük.

A gyönyörök egész sora követte egy-
mást: ének, zene, tánc, szavalás. . . aztán
ábrándozás, búleselkedés meg dramatizálás,
meg troubadourros jelenetek, egyszóval a mi
csak szép és kedves és idealisztikus.

Éjfélt elmúlt; még csak pár óránk volt
hátra. Izgatottságom palástolni nem lehetett.
Nyilatkozásra kitünö alkalmat szolgáltatott
Heine, kinek költeményeiröl éppen szó lévén,
egy ilyen tartalmú költeményére nyitot-
tam: „Ha még egyszer önnel találkoznám,
letérelve ezt rebegné ajkam: Szeretem önt
Madám!“ — Egy percig sem késtem tovább,
elszavaltam úgy, hogy czélzástomat félre-
érteni nem lehetett.

Eliz elkomolyodott s a teljes bizalom
hangján így válaszolt. Hígyje el barátom,
hogy nekem nagyobb feladat vult önt eddig
visszatartanom, mint Önnék tartóztatni ma-
gát. Ön előttem feledhetlen pár nap oko-
zója volt; életem legszöb emlékei közé
fognak tartozni azon órák, melyeket együtt
éltöltöttünk. akarhatom-e hát azt: hogy
Ön úgy emlékezzék vissza rám, mint egy

könyvemlő nőre, ki fizetett azért, hogy fé-
kezhetetlen vágyát kielégíthesse.

Nem barátom, Önnék elfeledni e na-
pokat nem lehet, úgy mint nekem; legyen
tehát az mindenkor kedves és szép és költö-
i Ön előtt épügy, mint én előttem. . . s
megléssa, hogy késöbb, midön nyugodt ke-
délylyel fog visszagondolni a messi távolból
reám, igazat ad nekem s be fogja látni majd
az is, hogy mily nehéz helyzetem volt ne-
kem, ki a véletlen által adott helyzetet a
legideálisztikusabban fogván fel s meggyö-
zödöttön arról, hogy életemben többe ez is-
mételödni nem fog soha, tehát én is egészen
átadtam magam a regényesnek. . . mily
nehéz helyzetem volt tehát — ismétlem —
bizonyos pillanatokban bölcsnek lenni akkor,
mikor én magam is a legbohóbb — — sze-
relmes voltam.

E szavainál keblére ölelt, megcsókolt
s eltánt mint egy álomkép.

Nem, nem, még ma sem hiszem, hogy
ez a részlet más volt, mint egy bölöd
álom. . .

Úgy vélem — a mint visszagondolni
képes vagyok — hogy én mozdulatlanul
maradtam helyemen s csak a trombita re-
ceség hangja rázott életre. Oh képes volnék-e
leírni azt az érzést, mely ekkor mint villám-
csapás hasított át keblemet! Vagy volt-e
más másnak is egy olyan pillanata, a me-
lyik a menyországból egyszerrre a pokolra
taszította. — Nohát az enyém olyan volt.

Felszedtük sátorfáinkat. . . még egy
istenhözad. . . aztán csak a kis keszkenö
intése. . . még egy visszatekintés — s a kis
lak örökre eltűnt.

Hiába meredeztet előttem Belgrád királyi
várakba; hiába festö a legszöb tájképet
elém a Dunának a Szávával való összasza-
kadása. . . én csak Zimonyt néztem meg lát-
hattam — s aztán. . . Lajos barátomra né-
zek, hát látom: hogy szemei könyvekben
ragyognak.

Nem kellett kérdenem: hogy ö miként
érezte magát.

A meglepetéseknek azonban még akkor
sem szakadt vége. Midön a hajón étkezni
akartunk, akkor vettük észre, hogy katoná-
risznyák tömvé van pecsenyékkel, ka-
lácsokkal s üvegekkel, kulacsunk pedig li-
körrel volt tele. Felbontjuk borjunkt: hát
Lajosnak minden szennyes tisztán találtuk
. . . hát az enyém? Hja, hát ez érdekes
volt kérem. Tetszik tudni, hogy a bakának
a borjút a hátán kell cipelni; hogy tehát
könnyeb legyen, hát én minden ruhámat
a „puccmajszeremnek“ adtam s idönkint ö
látott el engem tisztá ruhával. Mivel azon-
ban én ma jászteremnek nem tetszett velem
együtt maródnak lenni, tehát az én bor-
jumba ruha nem jutott.

Az első pillanatan egy kissé restel-
kedtem, de csakhamar megvigasztaltam ma-
gam azzal: hogy hiszen a ki tisztával várt,
az fel tudta fogni azt is, hogy hányt-vetett
embernél semmi sem lehet másként, mint a
hogy van.

November 19-én Erzsébet napja van.
Ekkor már ismét Boszniban voltam s név-
napüdvözetet küldvén neki megírtam:
hogy igaza volt, szöb és feledhetle-
nebb semmi sem lehet, mint a re gényes,
a költöi!

Szeles Aranka úrnök. — Ugyanezen közgyűlésen a tagsági díjak tekintetében elhatározottat, hogy a magán jegyek 2 frtról 3 frtra emeltetnek, a család jegyek azonban maradnak úgy mint eddig voltak, hogy t. i. két személyre, ha csak az egyik korosolyázik, 3 frt, ha mindkettő korosolyázik 4 frt, minden további hozzátartozótól pedig 1 frt pótdíj fizetendő. — Felvételi díj a már egyszer volt tagoktól újra nem követeltetik. — A helyben állomásozó huszár tiszték részére 3 frtos idény jegyek, a joghallgatók és bülszészathallgatók részére 2 frtos idény jegyek, a közép- és elemi iskola nő- és fiú-növendékei részére pedig 1 frt 50 kros idény jegyek rendelkeztek kibocsátátni. Megjegyzeték itt még, hogy az egyszeri korosolyázásért 30 kr., az egyszeri belépti jegyért pedig 20 kr. lesz fizetendő. — Az építkezési bizottság zárásáadásra szerint a pavillon összes építési költsége a téglanyagon kívül 1814 frt 50 kba került, a téglanyag árát 550 frtra a bútortól szintén 550 frtra tehetjük és így a pavillont teljes felszerelésével mintegy 3000 frt értékben vehetjük fel; oly összeg az, mely nemcsak a tagdíj felelősségét, teszi indokoltá, hanem a tömeges pártolást is méltán igényelheti, mivel mindez közsüségéből a közönség kényelmére tették. A pavillon építésére kibocsátott 100 db. 10 frtos részvényjegyekből ezen közgyűlésen a következő számú részvények sorsoltattak ki az 1889. ápr. 1-én történtől visszafizetés végett. — n. m.: a 37-ik számú Zsitvai Béla úr, a 72-ik sz. Pócsy György úr, a 42-ik sz. Dr. Csabay Géza úr, a 75-ik sz. Molnár Zsuzsika kisasszonyé, a 33-ik sz. Scheiber József úr, a 18-ik sz. Nyirády László úr, a 47-ik számú Darányi Ferenczné úrnő, a 45-ik sz. Vámos Béla úr, a 22-ik sz. Bende György úr és a 98-ik sz. a kecskeméti takarékpénztár. A kisorsolás után Pócsy György és Vámos Béla úrak részvényeiket az egyesületnek vissza ajándékozták, miért is fogadják nagylelkű adományaikért az egyesületnek torró köszönetét. Kecskemét, 1888. nov. 18. Szappanos Sándor e. jegyző.

A rongyos-egylet választmánya elhatározta, hogy f. évi December 1-én, azaz jövő szombaton társas vacsorát rendez, és pedig egy valóságos disznótort, lesz ott kalbász, különféle hurka, csatlák, pogácsa, gyümölcs, s minden terítékhez egy üveg jó bor. A rendezést a választmány nótájai vették kezükbe, előlük az egylet fíradhatlan elnökével Kun Anna ó nagyságával, a ki e disznótort rendezésének munkáját is magára vállalta. Ez a körülmény már magában biztosítja a vacsora sikerét és jó magyar izét. A belépti és vakorajegyek elárúsítását a választmány tagjai vállalták el, egy ilyen jegy ára 1 frt 20 kr. Mint halljuk, a jegyek a jótékony cselekedésben nagy kelendőségnek örvendenek, bizonyos tehát, hogy a résztvevők egy minden tekintetben kellemes estét fognak eltölteni. Az estély az Olvasókör helyiségeiben tartatik s kezdődik 7 órakor.

— **A pestvidéki kir. törvényszékhez** Kriszt János elnök helyébe, ki legközebb

kir. táblai tanácselnökké előléptetett, Majovszky Vilmos kir. táblai bíró nevezetett ki.

— **Halálozás.** Özv. Darányi Jánosné szül. B. Kiss Juliánna asszony folyó hó 17-én éjjeli 11 órakor, életének 72-ik évében, rövid betegség után elhunyt. Béke poraira!

— **Kinevezés.** Barakkó Miklós helybeli kir. törvényszéki díjnok az igazságügy-miniszter által a zegledíj kir. járásbíróhoz írnökké nevezetett ki.

— **A szentesi ártezi kútról** a fővárosi lapok a következőket írják: A szentesiek úgy meg vannak akadva ártezi kútjuk vizével, mint Göthe „Büvészinas”-a, ki elfelejtette a varázsszót, melylyel a vizet hordó szellemeket veszedelmes felgőgyat iltó munkájuk megszüntetésére szoríthatta volna. Nagy költséggel megfuttatták az ártezi kútát, ömlik is belőle a víz, de olyan bőven, hogy valóságos árvizzel tenyegeti a várost. Sok ház pinczéje már valóságos meleg fürdővé vált. Már háromszor is megkísérlek, hogy a kút vizét valamiképen felgőgyat a fölöleget elvezessék, de sikertelenül. Akkor aztán azt határozták, hogy a forrást eltömik. Csakhogy ezt sem lehet egykönnyen végrehajtani, mert a víz roppant erővel bugyog fel. Azt mondják, az a baj, hogy a csövek a pusztá földben helyezték el s nem eszálta számukra kemény téglagyagot. Vajon akad-e idejekorán „bűvész”, a ki helyrehozza, a mit a „bűvészinasok” elrontottak? Ha így fejlődik a lapok hasábjain a szentesi ártezi kút vize, még megérjük, hogy mikorra ez a hír Párisba ér, ott már azt írják, hogy Szenteset annyira előntötte az ártezi kút vize, hogy az újságírók gereblyével keresik a vízben a város tornyait.

Elhatározás. Hm! tizenkettő az óra. Hazamenjek vagy maradjak? Ha most hazamegyek, kikapok a feleségemtől. Ha itt maradok a koresmában, bekapok a bortól. Így hát mégis itt maradok, így legalább be is kapok, meg ki is kapok.

Felölös szerkesztő: HAZINA JÁNOS.

NYILTTÉR.

MATTONI-FÉLE
GISSHÜBLER
legjobb asztali- és üdítő ital,
kitünő hatásnak bizonyult köhögéssnél,
gégebajoknál, gyomor- és hólyaghu-
rutnál.
Mattoni Henrik, Karlsbad és Budapest.

Alulírott mindennemű értékpapír, sorsjegy vételét és eladását, valamint tőzsdei megbízások fogantatását eszközölk.

A helybeli iparhatóság ellenőrzése mellett az 1883. évi XXXI. t.-cz.-nek megfelelőleg részleteket kibocsátok, és minden a budapesti tőzsdén jegyzett értékpapír nálam részletre is beszerezhető.

Brachfeld Vilmos
bank- és pénzváltóüzlet,
a triesti biztosító társaság főigazgatója.

241 (3—3)

ÜZLET MEGNYITÁS.

Van szerencsem a nagyközönség tudására hozni, hogy a búza-piaczterén levő Héjjas-féle saját házban

fűszer-, csemege-bor, liszt- és szeszecital-üzletet

nyitottam.

Midőn ezt nyilvánosságra hozom, ígérem, hogy a vásárló t. közönség bizalmát úgy az árak jó minősége, mint lelkiismeretes és pontos kiszolgálás által megnyerni föltökésvöm leend.

Kiváló tisztelettel

HÉJJAS MIHÁLY.

236 (0—4)

Eddig még fölül nem mulva.
MAAGER W.-féle
cs. kir. szabadalmazott valódi, tisztított
CSUKAMÁJ-OLAJ
MAAGER WILHELM-től BÉCS-ben.
A legelső orvosi tekintélyek részéről megvizsgálva és könnyű emésztetősége miatt gyermekeknek különösen ajánlva, és rendelve mint leg-tisztább, legtermészetesebb, elismerten ható gyógyszer mell- és tüdőbajok ellen, görvély, csomósodások, daganatok, bőrkütiések, mirigybajok, gyöngöses stb. ellen. Üvegenként 1 frtért kapható a gyárraktárban Bécsben, III. Bezirk, Heumarkt 3., valamint
minden gyógyszerertár és fűszerkereskedésben
az osztrák-magyar monarchia területén valódi minőségben.
KECSKEMÉTEN: Molnár János és Katona Zsigmond gyógyszerész
uraknál. 219 (18—7)

200 méteről

hasított

tölgyfa-tuskó

eladó

Götsch József-nél,

VII. tized, nagy-csongrádi-útcza, 96. szám alatt.

230 (3—3)

Gazdák figyelmébe!

Clayton & Shuttleworth

mezőgazdasági gégyára ajánlja számtalan ki-

állításon kitűntett

gabna tisztító és szóró BACKER

rostait, konkolyválasztó gépeit,

legújabb sor- és szóróvető-gépeit,

egy- két- és háromvasú ekéit, aczél-

fogú fogas láncboronáit, eredeti ame-

rikai gyűjtő-gépeit és Gröber-féle szaba-

dalmazott szabályozható kézi kapáló-

ekéjét, úgy mint mindenféle egyéb gazdasági

gépeit a legelőnyösebb feltételek mellett.

Raktár és állandó kiállítás

Bleyer Adolf-nál,

(Szécsényi-útcza 2. szám),

kivánatra képes árjegyzékkel készséggel

ingyen és bérmentve szolgál.

3 (26—24)

Árverési hirdetmény.

734.
1888.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közlé teszi, hogy a kecskeméti kir. Járásbírósnak 1888. évi 7050. számú végzésével Kasza Mihály ügyvéd által képviselt Körös Judit felperes részére, **Sz. Tóth Rozália** alperes ellen 300 frt köve-
telés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 342 frt 30 kba becsült ingóságokra, a fentidezett kir. járásbírósi számú végzéssel az árverés elrendeltetvén, annak felülfoglaltak részére is, a mennyiben azok árverési jogot nyertek volna, alperes lakásán 9-ik tizedben leendő megártás-
ára határozott 1888. évi **November hó 30-ik** napjának d. e. 10 órája kifizeték, a mikor a bíróság lefoglalt bútorok, szalonna és egyéb ingóságok a leg-többet igényelő középírók részére, szükség esetén becsúron átul is eladtni fognak.

Felhívtnak mindazok, kik az előírt eszendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelést meg-
előző kielégítettség tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korában eszközöltetett volna, és az a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, előbb-
ségi bejelentéseiket az árverés megkezdéséig alulírt kiküldöttnek vagy írásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Kecskeméten, 1888. évi Nov. hó 20. napján.

Borossy Mihály,

kir. bír. végrehajtó.

242 (1—1)

NAGY GYULA

fűszer- és vegyes-kereskedésében

Felgyházán

egy jól nevelt fiú

tanonczul

azonnal fölvetetik.

243 (1—1)

A z e l s ő o s z t r á k

Ajtó-, ablak- és szobatalajgyári társaság

BÉCSBEN, IV. Heumühlgasse 13. alap. 1817.

MARKERT M. vezetése alatt

ajánlja nagy árúraktárát, melyben kész ajtók és ablakok bezárólag képesekkel, úgyszintén puha hajótalajok s tölgyfából amerikai fries és parquettalajok.

A gyár szárazfa-anyagjának nagy raktára által, mint szintén kész árúinak nagy készlete következtében ama helyzetben van, hogy minden szükségletet fent nevezett árúkból a legrövidebb idő alatt teljesíthet.

A gyár vállalkozik portálék előállítására, kaszárnyák, kórházak, iskolák, irodák stb. stb. berendezésére is, nem különben mindenféle, gépekkel előállítandó faművek elkészítésére, adott rajzok és minták után; kivéve a házi bútorokat.